

9. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

Evankeliumi, Luuk. 16: 1 - 9

Tarkoituksen, johon meidän Vapahtajamme tällä vertauksella tämän päivän evankeliumissa tähtää, me näemme selkeästi kohdan viimeisistä sanoista ” **tehkää teille ystäviä väärästä mammonasta, että kuin te tarvitsette, niin he korjaavat teitä ijankaikkisiin majoihin.**” Tällä vertauksella Vapahtaja tahtoo kehottaa ihmisiä huolellisesti, varovaisesti ja harkiten etsimään iankaikkista autuuttansa niin kuin maailmankin lapset pitävät erityisesti murheen ajallisesta menestyksestensä, ja samoin kuin nämä tekevät hyvää hankkiakseen itsellensä ystäviä sillä; niin pitäisi myös ihmisten olla niin taitavia ja viisaita, että he tämän maailman hyvydellä pyrkisivät keventämään Jumalan lasten vaivoja ja raskuuksia tässä maailmassa, ja **näin saisivat osakseen näiden siunauksia**, jotka armosta tulisivat muistetuiksi viimeisenä päivänä. Väärällä mammonalla ei ymmärretä tässä sellaista tavaraa ja rikkautta, joka olisi vääryydellä koottu, vaan sana ”väärä mammona” merkitsee Pyhässä Raamatussa toisinaan samaa kuin **katoavainen**, ja on vastakohta iankaikkiselle ja katoamattomalle. Että sana on tässä niin ymmärrettävä, nähdään selkeästi Jeesuksen sanoista kohta evankeliumin jälkeen: ” **Jollette siis ole olleet uskolliset väärässä mammonassa, kuka teille sitä uskoo, mikä oikia on?**” Luuk. 16: 11. Kun nyt Jeesus tässä sanoo, että meidän tulee tehdä itsellemme ystäviä väärästä mammonasta, niin Hän tarkoittaa, että meidän pitäisi käyttää tämän maailman katoavaista hyvyttä niin, että Jeesuksen oikeat uskovaiset meidän apumme ja tukemme kautta tulisivat kehotetuiksi siunaamaan meitä sydämissänsä. Ja sitä ei Vapahtaja ole luvannut jättää palkitsematta. Joka ajatuksella ja harkiten lukee Matteuksen 15. lukua voi ymmärtää, että koko maailman tuomari tahtoo viimeisenä päivänä armosta palkita jokaisen rakkauden työn, minkä ihmiset Hänen tähtensä ovat osoittaneet Hänen lapsillensa. Hänen lapsensa ovat Hänelle sanomattoman rakkaat; niin että mitä heille tehdään, sen Hän lukee itsellensä

9. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen suunnuntai

tehdyksi, niin että Hän sanoo: ” **Sen, minkä te olette tehneet yhdelle näistä vähimmistä minun veljistäni, sen te teitte minulle.**” Matt. 25: 40.

Mutta tässä asiassa me tahdomme ensin vastata yhteen kysymykseen, nimittäin: **Jos se niin ollen tulee viimeisenä päivänä maksettavaksi, mitä ihmiset ovat tehneet Jeesuksen veljille, niin autuushan tulee töistä, mutta ei yksin uskosta?** Siihen vastataan, että autuudessa on varmastikin suurempi ja pienempi mitta. Kuka tohtii kieltää, että onkin viimeisenä päivänä oleva suuri erotus Vapahtajan veljien ja niiden välillä, jotka Hän on palkitseva siitä hyvästä, minkä he ovat tehneet Hänen veljilleen? Edelliset ovat Hänen valittunsa ja morsiamensa. Kuitenkin on vähinkin autuuden mitta niin äärettömän korkea, että se käy paljon meidän nykyisen ymmärryksemme yli. Mutta sitä paitsi se ei ole olemassa muuta kuin **armopalkka**, jossa ei ole ansiolla sijaa, ja jota ei voida toivoa muulla kuin Jeesuksen **armolupauksen** perusteella. Lopulta myös, silloin kun ihminen tekee Jeesuksen kansalle hyvää Hänen nimeensä, eli sentähden, että he ovat Hänen omansa, niin osoittaa se kaiketi sen, että sydämen viha Vapahtajaa kohtaan on otettu pois, että Häntä itseään me rakastamme Hänen lapsissansa. Jos me näemme jonkun tekevän hyvää isättömille lapsille heidän kuolleen isänsä tähden, niin emme epäile sitä, että se hyväntekijä varmaan rakastaa isää; samoin jos näemme jonkun tekevän hyvää Jeesuksen uskovaisille Hänen tähtensä, niin voimme siitä päättää, että salainen rakkaus Vapahtajaa kohtaan mahtaa olla hänen sydämesssänsä.

Kuitenkin pysyy aina suuri erotus **niiden** välillä, jotka ovat antaneet itsensä kokonaan Hänelle omaksi, eivätkä elä enää itsellensä, vaan Kristus elää heissä, ja **niiden**, jotka tosin ovat sydämessään vakuuttuneet Jeesuksen ansion kalleudesta, rakastavat Hänen oppiansa ja kaikkia niitä, jotka sitä edesauttavat; mutta joilla ei kuitenkaan ole kyllin voimaa maailman kieltämiseen ja Jeesuksen tunnustamiseen julkisesti.

Jeesuksen lihan päivinä oli aina erotus Hänen **opetuslastensa**, jotka olivat niin Hänen rakkautensa läpitunkemia, että he tunnustivat julkisesti Hänen olevan Kristuksen, elävän Jumalan Pojan, ja **sellaisten** välillä kuin Nikodeemus oli; joka tosin piti Jeesuksen korkeana ja rakkaana vaikkakin salaa ja tuli siksi yöllä Jeesuksen tykö. Niin löytyy tänä päivänä vielä monia, jotka pitävät Jeesuksen uskovaiset rakkaana sentähden, että he ovat Hänen omiansa ja juuri siitä syystä tekevät heille paljon hyvää, ottavat myös kaikessa osaa heidän osakseen tulevaan hyvään samoin kuin kärsimykseen; mutta heiltä puuttuu tosin rohkeutta tunnustaa maailman edessä, että ristiinnaulittu on heidän sydämensä ainoa kuningas ja hallitsija. Sellaiset ihmiset rakastavat Jeesusta, mutta salaa; he tekevät Hänen lapsillensa hyvää sentähden, että he rakastavat Häntä, ja Jeesuksen todistuksen mukaan heidän ei suinkaan pidä jäämän palkitsematta. Emme voi tietää millaisiksi sellaiset ihmiset tulevat kuolemansa hetkellä eli antavatko he silloin itsensä kokonaan Herralle

9. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

Jeesukselle; mutta Jeesus on sen luvannut, ettei heidän rakkautensa työ pidä jäämään unohdetuksi eikä palkitsematta. Mutta tästä ei suinkaan seuraa, että ihminen taitaisi hyvillä töillään ansaita taivasta. Ihminen, joka tekee Jeesuksen tähden hyvää Hänen lapsillensa, ei ajattelekaan sillä koskaan mitään ansaitsevansa. Ei mikään muu kehota häntä tekemään hyvää kuin rakkaus Vapahtajaa ja Hänen lapsiansa kohtaan, eikä hänen mieleensä sentähden myöskään tule, että hän sillä mitään ansaitsisi; vaan ennemminkin hän on itse tietämätön siitä eikä hänellä ole vähintäkään näytettävää, mikä taitaisi pelastaa hänet tuomiopäivänä. Sentähden me näemme myös, että nämä suuresti ihmettelevät sinä päivänä, jolloin Jeesus jakaa heille palkan, eivätkä itse tiedä pienintäkään kaikesta siitä hyvästä, jota heidän hyväkseen luetaan ja josta heidän pitäisi saaman palkan. ” **Silloin vanhurskaat häntä vastaavat ja sanovat: Herra, koska me näimme sinun isoovan, ja ruokimme sinun? taikka janoovan, ja annoimme sinun juoda? Mutta koska me näimme sinun outona, ja huoneeseen otimme sinun? taikka alastoinna, ja vaatetimme sinua? Eli koska me näimme sinun sairaana, taikka vankina, ja tulimme sinun tykö?**” Matt. 25: 37 - 39. Tästä me näemme, etteivät nämä ihmiset ole ensinkään omasta vanhurskaudesta eli ansiosta ylpistyneet, vaan juuri päin vastoin ottavat vastaan sen palkan, minkä he saavat, ansaitsemattomana armona, jota eivät ole odottaneetkaan.

Tämä oppi, että Vapahtajamme armosta palkitsee sen hyvän, jota Hänen kansallensa tehdään täällä maan päällä, ei taida koskaan vietellä ketään siihen tyhmään luuloon, että hän hyvillä töillään ansaitsisi autuuden. Sillä sellainen ihminen, joka tässä mielessä tekisi hyviä töitä, eksyisi totisesti tieltä eikä tulisi päämäärään, varsinkin jos hän sokeasti uskoisi hyvien töittensä tähden olevansa varma autuudesta. Autuus saadaan ainoastaan Jeesuksessa Kristuksessa; sitä me tahdomme etsiä ainoastaan Hänen kalliissa ansiossaan, mutta meidän oma vanhurskaudemme ei auta siihen yhtään mitään. Mutta sitten on aivan toinen asia, että Vapahtaja tahtoo armosta palkita ne ihmiset, jotka sydäimestä Häntä todella rakastavat ja Hänen tähtensä tekevät hyvää Hänen lapsillensa; vaikka ehkä heissä olisi sekin heikkous, etteivät he rohkenisi julkisesti tunnustaa Häntä maailman edessä ja vaikka he eivät vielä olisi tulleet niin pitkälle, että he jo kuuluisivat niiden lukuun, joita Vapahtaja kutsuu **veljiksensä**. Nämä ihmiset rakastavat kuitenkin Jeesusta ja ovat siten saaneet Jumalan Hengen armon kautta uuden sydämen, sydämen lihasta; he tuntevat itsensä kaiketi velvollisiksi rakastamaan Häntä vielä paljon enemmän; he iloitsevat, kun he näkevät Hänen asiansa maan päällä menestyvän; he rakastavat Hänen lapsiansa, ei muun syyn tähden kuin, että he ovat Hänen omiansa; kaikki mitä he voivat, he tekevät heidän hyväksensä; Hänen lastensa vastoinkäymiset koskevat heihin, ehkä salaa; mikä on Jeesuksen, on heille rakasta, kallista ja pyhää; **ja kuka tietää, kuinka heidän kanssaan käy,**

9. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen suunnuntai

ennen kuin kuolema erottaa sielun ruumiista. Kuitenkin he ovat kaikessa tässä kaukana siitä, että luottaisivat omaan vanhurskauteen; päin vastoin he uskovat itsestään, etteivät he ole niin kuin tulisi olla; he soisivat usein olevansa niin onnelliset kuin Jeesuksen julkiset, maailman pilkkaamat ja ylenkatsomat ystävät; ja kukapa ei nyt näkisi suurta erotusta näiden ihmisten ja niiden mielen välillä, jotka hyvillä töillä tahtovat ansaita itsellensä autuuden?

Tämä armopalkka ei suinkaan jää pois, missä vaan jokukin rakkauden työ tehdään Jeesuksen nimeen, se on, Hänen tähtensä, vaikka se olisi tehty sellaisellekin ihmiselle, joka ei ole Herran Jeesuksen oma. Saattaisi tapahtua, että joku tekisi hyvää ulkokullatulle ihmiselle siinä luulossa, että hän olisi yksi Jeesuksen oikeista uskovaisista. Silloin palkka ei suinkaan jää vähemmäksi; sillä se ei ole itse työ, jonka mukaan palkka määrätään, vaan sydän, josta työ tulee ja joka rakastaa Herraa Jeesusta ja Hänen tähtensä mielellänsä tahtoo tehdä hyvää niille, joiden se uskoo olevan Jeesuksen oikeita lampaita. Vaikka hän siinä olisi erehtynytkin, niin on tarkoitus kuitenkin oikea, ja työ osoittaa sydämen rakkauden ja suosion Vapahtajaan. Tämä erehdys näyttää vain, kuinka vähän me näemme sydämiin, ja kuinka pian saatamme tulla petetyiksi. Mutta sydämen perustuksen ja laadun kuitenkin Herra tuntee ja ottaa sen niin hyväksi kuin se hyvä työ olisi tehty jollekin Hänen lapsellensa.

Älkäämme milloinkaan unohtako sitä, että kaikki ihmiset ovat Jeesuksen verellä ristin puussa kalliisti ostetut olemaan Hänen omansa. Sentähden ovat kaikki Hänelle yhtä rakkaita, ja siksi me voimme olla vakuuttuneet, ettei yksikään tule kadotetuksi, mikäli vähinkin puolustus voi olla hänen puolellaan. Useat ihmiset taitavat tässä elämässä tehdä samoja hyviä tai pahoja töitä, mutta ei siitä seuraa kuitenkaan, että heidän palkkansa tai rangaistuksensa sentähden tulisi olemaan yhtäläinen iankaikkisuudessa. Hän, joka on tuomitseva maan piirin vanhurskaudessa, tuntee sydänten salaisimmat neuvot; ei Häntä voida pettää, Hänen kaikkinäkevä silmänsä havaitsee missä mitassa pahaa tai hyvää kunkin elämässä löytyy; Hän yksin tietää kaikki, mitä kunkin puolustukseksi voi koitua. Meidän Vapahtajamme ja Herramme on oleva meidän tuomarimme ja Hänen rakkautensa on totisesti viimeisenä päivänä etsivä kaiken, mikä voidaan löytää ihmisen vapauttavaan tuomioon.

Tämä vastaansanomaton totuus, ettei kenkään muu tunne sydämiä kuin Herra ainoa, pitäisi myös saattaman meitä tarkkaavaisemmiksi ja pelkäämään, ettemme muita ihmisiä tuomitsisi ja pidättäytymään tuosta hirmuisesta soimaamisesta, jonka me usein ajattelemta kaadamme muiden ihmisten päälle, kun haluamme väittää heidän olevan ulkokullattuja. Sillä jos Herra armosta iankaikkisuudessa tahtoo palkita jokaisen rakkauden työn, joka Hänen tähtensä osoitetaan Hänen lapsillensa, o! kuinka hirmuiseksi sitten tuleekaan niiden edesvastuu, jotka armottomasti kohtelevat ja tuomitsevat niitä, jotka

9. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen suunnuntai

Hänen päällensä uskovat. Meidän tulee tietää se, että meidän on mahdotonta tutkia kenenkään sydäntä eli tuomita, onko hän ulkokullattu vai ei. Kun me näemme saman ihmisen toisinaan olevan jumalisen ja toisinaan tekevän syntiä; niin siitä tosin taidamme päättää, ettei hänen jumalisuutensa ole oikean laatuista; mutta emme suinkaan voi väittää häntä ulkokullatuksi. Sillä on totisesti monta ihmistä, jotka ajoittain eli sanaa kuunnellessaan saattavat olla voimallisesti liikuttuneita kyyneliin asti; mutta sen pahempi! pian unohtavat taas ne liikutukset ja antavat jälleen vietellä itsensä syntiin. Ei meillä siis ole lupaa sanoa ihmistä ulkokullatuksi sentähden, että hän liikuttuneena puhui tai kuunteli Jumalan sanaa, ja sen jälkeen teki sitä, mikä ei ole koskaan Jumalan lapselle soveliasta. Sillä on mahdollista, että ne kyyneleet, jotka me kerran näimme syntisen silmissä, eivät olleet ulkokultaisuutta, vaan sillä hetkellä lähtivät todellakin sydämestä, joka oli Jumalan armon liikuttama ja sulattama.

Samalla tavalla on myös kaikissa muissa asioissa. Rukoilkaamme sentähden Herraa armosta varjelemaan meitä siitä kovasta edesvastuusta, jonka kaikki ne päällensä vetävät, jotka vihaavat, pilkkaavat ja vainoavat Jeesusta Hänen lapsissansa. Mitä rakkaammat Hänen lapsensa Hänelle ovat, sitä suurempi niiden edesvastuu on oleva, jotka siitä iloitsevat, että he heidän kunniaansa tai tavaraansa vahingoittavat. Jolla on halu Jeesuksen tähden tehdä Hänen lapsillensa hyvää, hän tehköön sen ilolla ja olkoon varma, että saa armopalkan. Se taas, jolla ei siihen ole halua, hän pidättyköön ainakin kaikesta rakkaudettomasta menettelystä Jeesuksen uskovaisia kohtaan. Meidän tilinteostamme tulee muutoinkin kyllä kova, vaikka emme sitä lisää sillä synnillä, joka on hirmuisin kaikista, nimittäin, että näytämme sydämemme katkeran kiukun Vapahtajaa vastaan, vainoten Hänen uskovaisiansa. Joka lukee Matteuksen 25: 41 - 45, hän mahtaa kaikesti pelätä tekevänsä itsensä syylliseksi niin kadottavaan syntiin.